

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА . . . . . 80 ЛВ.
ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ
28

Щастието на Ходжа Хасанъ вжарьтъ

(Изъ хилядо и една нощъ)

Халифътъ Харунъ-алъ-Рашидъ, повика единъ день въ палата си Коджа Хасанъ, единъ отъ най-богатитѣ жители на Багдадъ.

— Коджа Хасанъ, каза му той, вчера минахъ покрай къщата ти и попитахъ чия е. Узнахъ, че ти си построилъ тая великолепна къща, следъ като си работилъ занаятъ, отъ който едва си се прехранвалъ. Казаха ми сѣщо, че си билъ добъръ и великодушень.

Това ме зарадва и азъ съмъ увѣренъ, че къщата, по които Щастието те е облагодетелствувало съ своитѣ дарове, трѣбва да сѣ необикновени. Любопитенъ съмъ да ги чуя отъ самия тебе и затова те повикахъ.

Коджа Хасанъ се поклони предъ Халифа и започна разказа си така:

— Повелителю на правотѣрнитѣ, следъ Бога, който раздава всички блага, азъ дължа щастието си на двама тукашни богати граждани на име Саадъ и Саади.

Случи се единъ день да минатъ покрай менъ поздравихме се, попитаха ме какъ се казвамъ и Саади заговори така:

— Хасанъ нѣма занаятъ, който да нахрани майстора си. Ти сигурно изкарвашъ прехраната си и дори ми е чудно, че отъ толкова време работишъ, а нищо не си спестилъ.

— Господарю, отговорихъ азъ, храня и обличамъ жена и петъ деца, отъ които никое нищо още не може да ми помага.

— Хасанъ, продължи Саади, ако ти подаря една кесия съ двеста жълтици, ще ги употребилъ ли така, че да станешъ богатъ, като най-богатитѣ вжари въ града?

— Господарю, ако не се шегуващъ съ мене, смѣя да кажа безъ да се хваля, че тия пари ще ми стигнатъ да осигуря бъдещето си.

Великодушниятъ Саади ми подаде веднага една кесия съ двеста жълтици и азъ толкова се зарадвахъ, че не можахъ дума да продумамъ.

Тѣ си отидоха и първата ми грижа бѣше да скрия кесията на сигурно мѣсто. Върнахъ се у дома и безъ да видятъ жена ми и децата ми, извадихъ десетъ жълтици и скрихъ кесията въ гънкитѣ на чалмата ми. Съ десеттѣ жълтици си купихъ добъръ запасъ конопъ, а на връщане се отбихъ у месаря и купихъ месо за вечеря. Както носѣхъ месото въ ржка, единъ соколъ се спусна и искаше да ми го грабне, азъ не го дадохъ, но въ това време чалмата ми падна на земята, соколътъ я грабна и въ мигъ изчезна.

Върнахъ се у дома смазанъ отъ загубата. Минаха шестъ месеца откакъ соколътъ ми причини нещастие, което разказахъ, когато двамата приятели пакъ минаха покрай насъ.

Още отдалече тѣ видѣха, че положението ми не е промѣнено.

— Е, добре, Хасанъ, каза Саадъ, нѣма да те питаме какъ ти върви работата откакъ не сме се виждали; сигурно много добре, благодарение на двестетѣ жълтици, нали?

Азъ имъ разказахъ какво ми се бѣше случило. Тогава Саади ми даде още двеста жълтици и ми каза:

— Надѣвамъ се, че този пътъ ще скриешъ паритѣ на сигурно мѣсто и ще ги използвашъ добре.

И безъ да изслуша благодарноститѣ ми, той си отиде съ Саадъ.

Върнахъ се бързо у дома, извадихъ десетъ жълтици отъ кесията и скрихъ я въ едно гърне съ трици, като мислѣхъ, че никой нѣма да я намѣри тамъ, и отидохъ да си купя конопъ.

Въ това време миналъ единъ продавачъ на хума, жена ми го викнала и като нѣмало нари, дала на продавача гърнето съ трици за известно количество хума.

Върнахъ се натоваренъ съ конопъ и щомъ свалихъ товара си, погледнахъ къмъ мѣстото лето бѣхъ оставилъ гърнето, но останахъ смаянъ: то бѣше изчезнало!

Когато двамата приятели минаха за трети пътъ покрай насъ, зачервенъ отъ срамъ и съ наведени очи азъ имъ разказахъ защо пакъ ме намиратъ толкова бедень, колкото бѣхъ по-рано.

Тогава Саади се обърна къмъ приятеля си и каза:

— Опитай се и ти, ако искашъ, и ми покажи, че има и другъ начинъ, освенъ паритѣ, да се помогне на единъ човѣкъ да забогатѣе. Но азъ мисля, че каквото и да му дадешъ, той не ще стане по-богатъ, отколкото съ моитѣ двеста жълтици.

Саадъ държеше въ ржка оловено парченце; той го показа на Саади и каза:

— Ще го дамъ на Хасанъ, кой знае колко ще спечели отъ него.

Азъ помислихъ, че Саадъ не говори сериозно,

но за да му направя удоволствие, взехъ парчето олово, благодарихъ и го скрихъ въ палтото си. Двамата приятели си отидоха, а азъ продължихъ работата си.

Вечерта, като се събличахъ, парчето олово падна отъ палтото ми; азъ го взехъ, и го турихъ въ едно кюше.

Сѣщата нощъ единъ отъ съседитѣ ми, рибаръ, ималъ нужда отъ едно парче олово за мрежата си. Всичкитѣ дюкяни бѣха затворени, а той трѣбваше да отиде за риба два часа преди съмване.

Азъ му дадохъ парчето олово, което получихъ отъ Саадъ и рибарътъ, отъ благодарност, ми обѣща всичката риба, която щѣше да се улови при първото хвърляне на мрежата.

Той закърпи мрежата си и отиде за риба. При първото хвърляне, въ мрежата се улови само една риба но дълга повече отъ лакътъ.

Рибарътъ ми я донесе и азъ я занесохъ на жена си, като ѝ казахъ, че това бѣше всичкото, което можехме да получимъ отъ шеговития подарѣкъ на Саадъ.

Но когато жена ми разпра рибата, намѣри въ нѣя единъ голѣмъ диамантъ, който взе въ простотията си за стъкло, и го даде на децата да си играятъ съ него.

Децата забелязаха, че стъклото изпуска силна свѣтлина и се сбиха за да го взематъ едни отъ други. Шумътъ, който вдигнаха, привлече вниманието ми. Азъ разгледахъ парчето стъкло, видѣхъ, че то свѣти силно, угасихъ лампата — то освѣтляваше стаята вмѣсто нея.

Ето другата полза отъ подарѣка на Саадъ, казахъ азъ, нѣма да купуваме масло за лампата. Нашата къща е отдѣлена отъ съседната, въ която живѣе богатъ еврейнъ златаръ, съ тънка стена. На сутринта жената на еврейна попитала моята жена, защо децата вдигали такъв шумъ вечерта. Жена ми ѝ показала диаманта — причината за голѣмия шумъ! — еврейката го разгледала и каза:

— И азъ мисля, че това е стъкло, но е малко по-хубаво отъ обикновено стъкло. Ако го продавате, азъ ще го купя. И тя ѝ предложила двадесетъ жълтици за простото парче стъкло. Жена ми намѣрила, че цената е достъ добра, но не посмѣла да го даде безъ да ме питала.

Когато се върнахъ за обѣдъ, жена ми ме спрѣ на вратата и ми каза какво предлага еврейката. Като си спомнихъ увѣренността, съ която Саадъ ми каза, че това парче олово ще ми донесе щастие, азъ не отговорихъ веднага. Еврейката помисли, че намирамъ малка сумата двадесетъ жълтици и каза:

— Съседе, ще ти дамъ за него петдесетъ жълтици, доволенъ ли си?

Като видѣхъ, че отъ двайсетъ тя веднага отиде на петдесетъ жълтици, азъ ѝ казахъ че е много далече отъ цената, за която искамъ да продамъ диаманта.

Тя веднага ми предложи сто жълтици: тогава азъ казахъ, че за такъв хубавъ диамантъ искамъ сто хиляди жълтици и че ако тя откаже да го вземе, ще се намѣрятъ други златари, които ще го оценятъ за истинската му цена.

На другия день еврейнътъ ми донесе стотѣ хиляди жълтици и азъ му дадохъ диаманта.

Като забогатѣхъ повече отколкото нѣкогъ съмъ се надѣвалъ, азъ благодарихъ на Аллахъ за добрината му и бихъ отишълъ да се хвърля въ краката на Саадъ и Саади, за да имъ засвидетелствувамъ признателността си, ако знаехъ къде живѣятъ.

Следъ това помислихъ какъ да оползотворя паритѣ, та прихода отъ тѣхъ да не пресъхва.

Отидохъ у хората отъ моя занаятъ и имъ предложихъ да работятъ за мене, като имъ обѣщахъ да плащамъ добре и точно на време.

Наехъ магазини на различни мѣста и скоро си създадохъ значителенъ доходъ. После, за да събера разпръснатитѣ магазини купихъ едно голѣмо мѣсто съ стара къща, съборихъ я и построихъ тази, която ти, Повелителю, си видялъ вчера. Каквото и да е изгледа ѝ, тя се състои само отъ магазини, които сѣ ми потрѣбни и отъ жилище за семейството ми.

ДЖИМЪ ДЖУНГЛАТА ОТЪ АЛЕНС РАЙМОНЪ

Край

Минало бѣше доста време откакъ напуснахъ старата къща, когато Саадъ и Саади си спомниха (Следва на 4 страница)